

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. С., 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Петранка Р. Прахова Въззивно гражданско
дело № 20235400500482 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 250 - 273 от ГПК.

С Решение № 366/25.09.2023 г. по гр. д. № 482/2023 г. С. районен
съд е отхвърлил предявените от С. В. К. против Изпълнителна агенция
„Военни клубове и военно-почивно дело“ искове: за признаване на
уволнението на ищеца, извършено със Заповед № ЧР-09-130/23.03.2023 г. за
незаконно и неговата отмяна; за възстановяване на ищеца на заеманата преди
уволнението длъжност „изпълнител-огняр“ при ответника; за осъждане на
ответника да заплати на ищеца обезщетение за времето, през което е останал
без работа поради уволнението му за период от шест месеца в общ размер от
7 000 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на
предявяване на иска – 23.05.2023 г. до окончателното заплащане на
обезщетението – като неоснователни и недоказани; ищецът е осъден да
заплати на ответника деловодни разноски в размер на 600 лева за
юрисконсултско възнаграждение.

Това решение се обжалва пред С. окръжен съд от ищецът С. В. К.,
чрез пълномощник адв. С.Н., с оплаквания, че е неправилно поради
допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, както и че е
необосновано.

Във въззивната жалба се твърди, че общото и в двете хипотези – наличие на болест, довела до трайна неработоспособност и наличие на здравни противопоказания, е заключение на здравните органи, в което не само да се определи болестта, довела до инвалидност или съответните здравни противопоказания, но и изрично да се посочи, че това състояние на работника поражда невъзможността му да изпълнява **точно определената работа** по трудовото правоотношение. Твърди се, че в случая не е налице нито една от тези две хипотези, като неправилно районният съд е приел, че са налице и двете хипотези. В тази връзка се излагат доводи, че при първата хипотеза – „болест, довела до трайна неработоспособност“ следва да се разбира призната неработоспособност 50 на сто и повече с решение на ТЕЛК, докато при ищеца е определена 30 % неработоспособност и ищецът е изрично определен от ТЕЛК като работоспособен. Сочи се, че преценка относно втората хипотеза – „здравни противопоказания“ – работникът боледува от болест, която не е довела до неговата трайна неработоспособност, но го поставя в състояние на невъзможност да изпълнява своята работа по трудовото му правоотношение – се извършва **единствено** от компетентните за това органи – НЕЛК/ТЕЛК по установен за това ред. Твърди се, че от процесното решение на комисията е видно, че липсва установено от здравен орган становище, че здравословното състояние на ищеца поражда невъзможността му да продължи да изпълнява длъжността „изпълнител-огняр“; изброените противопоказания в т. 15 от ЕР не сочат, че ищецът не може да работи като огняр – „нощен труд, смени, дежурство, работа с невъзможност за спазване на медикаментозен режим“. Сочи се в жалбата, че ищецът полага нощни смени, но с оглед работата, която изпълнява /да наблюдава парната инсталация на включената с електрическо копче система/, тази нощна смяна не предпоставя противопоказания нощен труд, който да налага преустановяване изпълнението на длъжността. Сочи се, че тази преценка е в правомощията на ТЕЛК, без която необходимостта от прекратяване на трудовата функция не е наложителна, а в случая в решението на ТЕЛК е посочено, че лицето може да работи всичко според квалификацията и възможностите си.

По-нататък във въззивната жалба се прави позоваване на чл. 61 ал. 1 и чл. 78 ал. 4 от Наредбата за медицинската експертиза, като се твърди, че след като ТЕЛК изрично не е посочил, че ищецът трябва да бъде преместен на друга длъжност, тоест няма предписание за трудоустрояване, не може такъв извод да се извежда и тълкува от посочените противопоказания. Прави се позоваване на съдебна практика в подкрепа на аргумент, че за да е приложима нормата на чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, следва в решението на ТЕЛК да има произнасяне относно заеманата от лицето длъжност.

Във въззивната жалба се твърди, че в противоречие с посочената съдебна практика районният съд е обосновал своите изводи единствено на база противопоказанията на труд, описани в решението на ТЕЛК. Твърди се също, че също в противоречие с цитираната съдебна практика и при неяснота

в решението на ТЕЛК, вместо да поиска допълнително произнасяне от експертната комисия, работодателят е изискал становище от друга своя структура – „Превантивна медицина“ към ВМА, на което становище е основал изцяло атакуваната заповед; изискването на това становище сочи, че самият работодател е бил наясно за необходимостта от допълнително становище за изясняване на въпроса може ли ищецът да продължи да изпълнява функциите си. В тази връзка се цитира и съдебна практика в подкрепа на доводи, че единствено релевантно и заключението на ТЕЛК/НЕЛК, поради което издадените становище не следва да се кредитира.

В заключение във въззивната жалба се сочи, че въпреки че от самата заповед не става ясно коя от хипотезите на чл. 3295 ал.1 т. 9 от КТ е имал предвид работодателят, не се доказва, че ищецът не е работоспособен да изпълнява длъжността си, което прави уволнението незаконно и поради което се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат уважени; претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

В срок е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ответникът Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, чрез главен юрисконсулт К.В.Т., с който се изразява становище, че въззивната жалба е изцяло неоснователна, а обжалваното решение не страда от пороците, сочени в жалбата.

В отговора се излага фактология, установяваща, че ищецът работи на смени и полага и нощен труд, като в тази връзка се сочи, че в решението на ТЕЛК - т. 15, като противопоказана е посочена работа при нощен труд, смени, дежурства, т.е. от компетентния здравен орган – ТЕЛК, по предвидения ред, за ищеца са посочени здравни противопоказания за изпълнение на заеманата от ищеца длъжност, посочена и в решението на ТЕЛК – „изпълнител-огняр“, които са иманентно присъщи и неизбежни по длъжностна характеристика и водят до невъзможност да продължи да я изпълнява.

Възразява се срещу довода, че ищецът не е трудоустроен, като се прави позоваване на чл. 1 ал. 3 от Наредбата за трудоустрояване, както и че с определянето на противопоказни условия на труд в т. 15 на ЕР компетентният здравен орган е трудоустроил ищеца. Твърди се, че с оглед разпоредбата на чл. 317 ал. 2 от КТ работодателят е длъжен да изпълни предписанията на ТЕЛК, като се съобрази с поставената в т. 15 от ЕР забрана ищецът да полага нощен труд. Сочи се, че работодателят е длъжен, при наличие на съответна възможност, да предложи на работни друга подходяща дневна работа или да го трудоустрои; ако не е налице такава възможност, работодателят е длъжен да прекрати трудовия договор, като в тази връзка се прави позоваване на съдебна практика е се твърди, че не е било законово допустимо ищецът да продължи да работи като изпълнител-огняр.

В отговора за излагат доводи, че дефиницията на чл. 140 ал. 2 от

КТ определя нощния труд и не намират опора в закона разграничения в жалбата на вреден и невреден нощен труд.

Твърди се в отговора, че становището на отделение “Превантивна медицина” – Пловдив не опорочава постановеното съдебно решение; в становището е посочено, че следва да се предложи спрямо квалификацията на ищеца друго работно място, ако има налично – само редовна смяна, без нощен труд и дежурства, като при липса на такова работно място лицето подлежи на освобождаване съгласно чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, поради което становището потвърждава, че работодателят законосъобразно и приложил разпоредбите на КТ.

Сочи се в отговора, че от доказателствата по делото – писмени и заключението на вещото лице Кабасанова, се установява, че при спазени изисквания на чл. 315 от КТ при работодателя към 23.03.2023 г. не е имало друга вакантна и подходяща работна позиция, която би могло да се предложи на ищеца. Соци се, че съдебната практика /цитира се/ е категорична, че за работодателя няма нормативно определено задължение да промени създадената организация на труд или да прекрати трудово правоотношение с други лица с цел да се осигури подходящо работно място на служителя; работодателят няма задължение да организира своята дейност по начин, че да съответства на нуждите на трудоустрояване във от задължението му по чл. 315 от КТ.

Твърди се в заключение, че в производството е доказано, че атакуваната заповед е издадена при наличие предпоставките на чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, мотивирана е и с ясно и пълно посочване на фактическите и законови основания за издаването, поради което се прави искане с отговора обжалваното решение като законосъобразно и правилно да бъде потвърдено; претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение; при условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатско хонорар на другата страна.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез пълномощник адв. С.Н. поддържа въззивната жалба.

Въззиваемият чрез главен юрисконсулт К. В.Т. оспорва въззивната жалба.

С. окръжен съд намира въззивната жалба за процесуално допустима като депозирана в законно установения срок от надлежна страна, ДТ не се дължи от работника на основание чл. 83 ал. 1 т. 1 от ГПК, а по същество съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност и установи:

По силата на Трудов договор № ЧР-11-1608/14.09.2016 г. между страните е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. В. К. е заемал длъжността „изпълнител-огняр“ в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ в сектор „Почивно дело“ в хотел „Х.“.

Със Заповед № ЧР-09-130/23.03.2023 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ на основание чл. 329 ал. 1 т. 9 от КТ е прекратено трудовото правоотношение с ищеца. В заповедта работодателят се позовава на Експертно решение № 90528 от заседание № 33/15.02.2023 г. на ТЕЛК, с което на К. е определена 30 % намалена работоспособност. Пзовава се и на становище с вх. № 3001/21.03.2023 г. на отделение „Превантивна медицина“ гр. Пловдив към Научноприложен център по военна епидемиология и хигиена – ВМА, в което с посочени противопоказните условия на труд: тежък физически труд, нервно-психично напрежение, нощен труд, смени, дежурства, работа с невъзможност за спазване на медикаментозен режим; изрично е уточнено, че на служителя може да се предложи „друго работно място, ако има налично... само редовна смяна, без нощен труд и дежурства“. Прието е от работодателят, че към този момент ищецът полага нощен труд и работи на смени, което с оглед дадените предписания на здравните органи, прави невъзможно оставането му на тази длъжност. Сочи се в заповедта, че съгласно длъжностната характеристика на работника, мястото му на работа е в к. к. П., хотел „Х.“, като в обекта има една вакантна длъжност – изпълнител-готвач, за която работникът няма нужната квалификация; както в Териториална дирекция – Пловдив, така и в ИА „ВКВПД“ като цяло, също няма свободна щатна длъжност, подходяща за здравословното състояние на лицето и отговаряща на неговата професионална квалификация и образование.

С Експертно решение № 90528/15.02.2023 г. на ТЕЛК към МБАЛ – С. на ищеца е определена 30 % нетрудоспособност с водеща диагноза: Хипертонично сърце без /застойна/ сърдечна недостатъчност и общо заболяване: Наличие на коронарен ангиопластичен имплантат и трансплантат, смесена хиперлипидемия, хипертонично сърце без /застойна/ сърдечна недостатъчност и атеросклероза на артерии на крайниците. В т. 15 от ЕР като противопоказни условия на труд са посочени: работа, свързана с тежък физически труд, нервно псих. напрежение, нощен труд, смени, дежурства, работа, свързана с тежък физически труд, нервно псих. напрежение, нощен труд, смени, дежурства, работа с невъзможност за спазване на медикаментозен режим. В мотивите на ЕР е посочено, че лицето може да работи всичко според квалификацията и възможностите си.

В Становище на началника на отделение „Превантивна медицина“ – Пловдив към Научноприложен център по военна епидемиология и хигиена – ВМА е посочено, че на база на посочените в т. 15 от ЕР противопоказани условия на труд комисията е посочила изрично, че спазвайки тези условия, здравословното състояние на лицето не би се влошило; в констатации на същото решение е посочено, че лицето може да работи всичко според квалификацията и възможностите. Заклучава се, че може да се предложи спрямо квалификацията на лицето друго работно място, ако има налично, а именно само редовна смяна, без нощен труд и дежурства; при липса на такова работно място би следва лицето да бъде освободено съгласно чл. 325 т. 9 от

КТ.

Настоящата инстанция счита, че атакуваната заповед е издадена при липса на една от кумулативните предпоставки от фактическия състав на основаниято за уволнение по чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ – невъзможност на работника да изпълнява възложената му работа поради здравни противопоказания, **въз основа на заключение на ТЕЛК.**

В настоящия случай, предвид ЕР на ТЕЛК, не е налице болест, довела до трайна неработоспособност; налице е хипотезата на здравни противопоказания. Като противопоказни условия на труд в ЕР на ТЕЛК са посочени: работа, свързана с тежък физически труд, нервно псих. напрежение, нощен труд, смени, дежурства, работа, свързана с тежък физически труд, нервно псих. напрежение, нощен труд, смени, дежурства, работа с невъзможност за спазване на медикаментозен режим.

Не е спорно, а и от длъжностната характеристика на заеманата от ищеца длъжност „изпълнител-огняр“ е видно, че ищецът полага нощен труд и работи на смени.

В случая за невъзможността на ищеца да изпълнява възложената му работа „изпълнител-огняр“ по здравни противопоказания липсва произнасяне на ТЕЛК. „В заключението на ТЕЛК следва не само да се определи болестта, довела до инвалидност или съответните здравни противопоказания, но и изрично да се посочи, че това състояние на работника или служителя поражда неговата невъзможност да изпълнява точно определена работа по трудово правоотношение – чл. 78 от Наредбата за медицинската експертиза, като при конкретно констатирана невъзможност за изпълнение на конкретната длъжност, ТЕЛК взема решение за трудоустройство по аргумент от чл. 78 ал. 2 от Наредбата за медицинската експертиза“ – Определение № 1825/26.06.2023 г. по к. гр. д. № 180/2023 г. на III г.о. на ВКС.

В настоящия случай в експертното решение липсва произнасяне на ТЕЛК конкретно за заеманата длъжност – дали при посочените противопоказания ищецът може да изпълнява длъжността „изпълнител-огняр“. Според настоящата инстанция без произнасяне от ТЕЛК конкретно дали ищецът може да изпълнява именно заеманата от него длъжност „изпълнител-огняр“, не е налице установена по надлежния ред – с решение на ТЕЛК – невъзможност на ищеца да изпълнява длъжността си поради здравни противопоказания. Въпросът дали именно конкретната длъжност е противопоказна за здравето на работника, с оглед Наредбата за медицинската експертиза не може да бъде решаван нито от службите по трудова медицина, нито чрез медицински експертизи в съдебно производство, нито върху произнасянето на ТЕЛК/НЕЛК по този въпрос може да бъде осъществяван съдебен контрол в производства по трудови спорове. Още по-малко произнасяне по този въпрос на орган в системата на ответника, както е в случая, може да замести решение на ТЕЛК. В този смисъл Решение №

65/03.07.2019 г. по гр. д. № 1666/2018 г. на III г.о. на ВКС – „Със заключението на ТЕЛК трябва не само да се определи болестта, довела до инвалидност, но и да се посочи, че това състояние на работника поражда неговата невъзможност да изпълнява точно определена работа по трудово правоотношение.“. В този смисъл и Решение № 195/30.10.2014 г. по гр. д. № 1997/2014 г. на III г.о. на ВКС, Определение № 235/30.03.2021 г. по гр. д. № 3757/2020 г. на IV г.о. на ВКС.

Съгласно изискванията на чл. 61 ал. 1 т. 8 от Наредбата за медицинската експертиза същата следва да се произнесе трудоспособно ли е лицето за работното си място и относно необходимостта от трудоустрояването му. В настоящия случай в ЕР на ищеца е посочено, че лицето може да работи всичко според квалификацията и възможностите си, което отговаря на нормата на чл. 78 ал. 4 от наредбата. Според така формулираните мотиви в ЕР на ТЕЛК няма основание да се приеме, че ТЕЛК е приела решение, че ищецът поради здравни противопоказания не може да изпълнява заеманата от него длъжност и трябва да се трудоустрои. Ако работодателят е имал съмнения относно възможността на ищеца да изпълнява заеманата от него длъжност „изпълнител-огняр“, то е следвало да поиска изрично произнасяне от ТЕЛК дали ищецът е в невъзможност да изпълнява заеманата от него длъжност и следва ли да се трудоустрои, вместо да иска становища от други здравни органи, и от в своята структура.

Предвид гореизложеното настоящата инстанция счита, че не се установяват предпоставките на чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ спрямо ищеца - конкретно не се установява по съответния ред произнасяне от ТЕЛК за невъзможността на ищеца да изпълнява заеманата от него длъжност „изпълнител-огняр“ поради здравни показания, поради което уволнението като незаконно следва да бъде отменено, ищецът следва да бъде възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност, както и ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение по чл. 344 ал. 1 т. 3, във вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ в размер на 7 000 лева, ведно със законната лихва от предявяване на иска – 23.05.2023 г. до окончателното заплащане на сумата.

С оглед този изход от спора следва ответникът по иска, сега въззиваем, да заплати на ищеца деловодните разноски за двете съдебни инстанции – адвокатско възнаграждение общо в размер на 2 380 лева. Не е налице прекомерност предвид осъществяваната защита по три иск. Ще следва ответникът да бъде осъден да заплати в полза на РС – С. разноски за СИЕ в размер на 150 лева, както и да заплати ДТ в размер на 192 лева.

Водим от гореизложеното С. окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 366/25.09.2023 г. по гр. д. № 482/2023 г. на С. районен съд, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА по иска по чл. 344 ал. 1 т. 1 от КТ за незаконно уволнението на ищеца С. В. К., ЕГН *****, гр. С., ул. „М.“ № *, ет *, ап. *, извършено със Заповед № ЧР-09-130/23.03.2023 г. и **ОТМЕНЯ** Заповед № ЧР-09-130/23.03.2023 г. на изпълнителния директор на Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, БУЛСТАТ 129008829, гр. София, ул. „Цар Освободител“ № 7, с която на основание чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ С. В. К. е уволнен от длъжността „Изпълнител-огняр“ в хотел „Х.“, в отдел „Почивно дело“ в Териториална дирекция – Пловдив в главна дирекция „Военно-почивно дело и военни клубове“ в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, считано от датата на връчване на заповедта – 24.03.2023 г.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344 ал. 1 т. 2 от КТ С. В. К., ЕГН *****, гр. С., ул. „М.“ № *, ет *, ап. *, на заеманата преди уволнението длъжност - „Изпълнител-огняр“ в хотел „Х.“, в отдел „Почивно дело“ в Териториална дирекция – Пловдив в главна дирекция „Военно-почивно дело и военни клубове“ в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“.

ОСЪЖДА на основание чл. 344 ал. 1 т. 3, във вр. с чл. 225 ал. 1 т. 1 от КТ Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, БУЛСТАТ 129008829, гр. София, ул. „Цар Освободител“ № 7, да заплати на С. В. К., ЕГН *****, гр. С., ул. „М.“ № *, ет *, ап. *, обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 24.03.2023 г. до 24.09.2023 г. в размер на 7 000 лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 23.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, БУЛСТАТ 129008829, гр. София, ул. „Цар Освободител“ № 7, да заплати на С. В. К., ЕГН *****, гр. С., ул. „М.“ № *, ет *, ап. *, деловодни разноси за двете инстанции общо в размер на 2 380 лева за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, БУЛСТАТ 129008829, гр. София, ул. „Цар Освободител“ № 7, да заплати м полза на С. районен съд разноси за СИЕ в размер на 150 лева, както и даа заплати в полза на бюджета на съдебната власт ДТ в размер на 192 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, считано от обявената в съдебно заседание дата – 15.12.2023 г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____